

SIGURDARDÓTTIR

YRSA

NEZABUDNI NA MŇA

UVÄZENÍ BÚRKOU MUSIA UNIKNŮŤ VLASTNEJ
MINULOSTI SKÔR, AKO ICH CELKOM POHLTÍ

 metafora

metafora

SIGURDARDÓTTIR

YRSA

NEZABUDNI NA MŇA

YRSA SIGURDARDÓTTIR
NEZABUDNI NA MŇA

Vydala GRADA Slovakia, s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 287. publikáciu.

Gættu þinna handa, vydané vydavateľstvom VILBORG YRSA
SIGURDARDÓTTIR v roku 2022, preložil do slovenčiny Michal Zidor.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir 2022
Vydanie 1., 2024
Počet strán 368
Tlač Finidr, s.r.o.

Published by agreement with Salomonsson Agency

Slovak edition © GRADA Slovakia, s.r.o., 2024
Translation © Michal Zidor, 2024
Cover photo © freepik.com

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

*Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy
nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.*

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU
a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8090-933-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-932-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-931-4 (print)

Knihu venujem svojej sestre Laufey Ýr Sigurðardóttir.

Nasledujúce osoby si zaslúžia veľú vďaku za pomoc pri získavaní informácií ku knihe a za celkovú ústretovosť:

Auður Ásgeirsdóttir, zdravotná sestra

Grímur Hergeirsson, riaditeľ policajného okrsku

Hálfdan Steinþórsson, najlepší zabávač

Kristín Jóhannsdóttir, riaditeľka múzea

Magnús Bragason, hotelier

Þröstur Johnsen, podnikateľ

MIESTO, KDE SA ODOHRÁVA PRÍBEH

1. kniha - *Niet úniku* ①

2. kniha - *Nezabudni na mňa* ②

1. kapitola

• DEŇ 1 – ŠTVRTOK •

Počas plavby nebolo na dohľad okrem rozbúreného mora vôbec nič. Trausti však napriek tomu vyšiel na palubu trajektu, nie preto, aby pozoroval spenené vlny, ale aby v burácajúcom vetre trochu pookrial. Pevne sa držal zábradlia, zatvoril oči a nechal si na tvár padať sneh. Plavili sa proti vetru, a tak sa zvyčajne nevinné snehové vločky javili ostré ako krupobitie. Taká prírodná akupunktúra však mala naňho napodiv priaznivý vplyv. Dost sa mu uľavilo, prestalo mu byť na vracanie a bolesť hlavy, ktorá mu doposiaľ takmer nedovoľovala rozmýšľať, ustúpila. Vnútri bol vydýchaný vzduch, presýtený zápachom zvratkov cestujúcich, ktorých na nepokojnej hladine premohla morská choroba. Trausti mal preto v úmysle zostať vonku, kým trajekt nedorazí do prístavu.

Kým otvoril oči, zaclonil si ich dlaňou. Priamo pred sebou uvidel vo víchrici nejasné obrysy brehu. Nepochybne sa už blížili k cieľu. Trausti sa obrátil a nazrel širokými oknami do vnútorného priestoru, kde sa na sedadlách rozvaľovali jeho priatelia. Napadlo mu, že by po nich mohol zísť, no rozmyslel si to. Nikto z nich s ním nechcel vyjsť na palubu a počas tej chvíľky pravdepodobne

názor nezmenili. Netrúfali si opustiť sedadlá, hoci ich Trausti uisťoval, že by im trocha pohybu prospelo. Obávali sa, že by im medzitým niekto obsadil miesta. Trajekt bol totiž preplnený na prasknutie – dokonca do tej miery, že na ich skupinku zostali len štyri lístky a Trausti sa pri vjazde na palubu musel schovať pod bundy na zadnom sedadle auta. Keď sa dostali na loď, už na tom nezáležalo, takže sa mohol začleniť medzi ostatných cestujúcich. Našťastie. Nedokázal si predstaviť, ako by sa na rozhodnanej lodi cítil, keby zostal na palube pre automobily.

Keď sa znova pozrel pred seba, skalné steny pri vjazde do prístavu sa už nejavili iba ako nezreteľné tiene. Trajekt sa k nim rýchlo blížil. Trausti sa ani nenazdal, a už preplávali okolo ocelového stĺpika na Ystaklette a okolo morskej jaskyne, kde sa skalisko vnára pod hladinu. Trausti zazrel chovnú nádrž v Klettsvíku, kde sídlili dve bieluhy, žiadna z nich však nevystřčila hlavu, aby mohla sledovať príchod lode. Možno tam vôbec neboli alebo ich všetky tie lode plaviace sa okolo ich domova už omrzeli. To však nevadilo, Trausti sa aj tak mal na čo pozeráť: vpravo sa týčil útes Heimaklett a vľavo sa rozprestieralo nedávno vzniknuté lávové pole.

Pripadalo mu to dokonalé, nezmenil by vôbec nič. Dokonca ani náročnú plavbu z Torlákshöfnu. Pôvodne sa chystali plaviť trajektom z Landeyjahöfnu, odkiaľ bolo na ostrov len kúsok. Ari, ktorý kúpil lístky, však ráno dostal správu, že pre nepriaznivé poveternostné podmienky bude nutné zmeniť trasu lode. Nijako im to však neskazilo plány, znamenalo to len kratšiu cestu autom a dlhšiu plavbu. Spolu to vychádzalo takmer rovnako a navyše cestu nemohli odložiť. Mali na ňu totiž závažný dôvod.

Zmena trasy plavby však nebola jedinou prekážkou, ktorú im osud postavil do cesty. Pobyť na ostrove sa takmer nekonal, pretože sa im nedarilo zohnať ubytovanie. Pritom bol január, a tak nikomu

z nich nenapadlo, že mestečko bude plné návštevníkov, ako to býva v lete. Presne tak to však nakoniec dopadlo. Vláda totiž zvolala konferenciu o budúcnosti rybárskeho priemyslu a rozhodla sa ju usporiadať práve na Vestmanských ostrovoch. Preto sa tam zhŕkli lodní prepravcovia z celej krajiny, takže všetky miesta v hoteloch, ubytovniach a penziónoch sa vypredali, rovnako ako lístky na trajekt Herjólf. Podobná situácia nastávala iba v čase festivalu konaného pri príležitosti štátneho sviatku, keď bol však medzi cestujúcimi na preplnenej lodi zvyčajne výrazne väčší podiel žien a tiež celkom odlišná nálada. Tentoraz na palube prevažovali zamračení muži, ktorí zjavne netušili, že sa s vládou v názore na budúcnosť rozhodne nezhodnú.

Skupinku priateľov nakoniec zachránil Ari, ktorý im vďaka známostiam dokázal zaistiť ubytovanie. A nie hocaké. Namiesto toho, aby prespávali každý vo svojej hotelovej izbe, mali k dispozícii celý čerstvo zrekonštruovaný dom na myse Stórhöfði, kam sa všetci pohodlne vošli. Kuchyňu, izby aj všetko príslušenstvo mali iba pre seba. Ku každej spálni patrila samostatná kúpeľňa a všetko pôsobilo takmer dokonale. Až na to, že dom mal štyri spálne a ich bolo päť. Leifovi, tretiemu mužovi v skupinke, však našťastie neprekážalo spať na pohovke v obývačke, čím sa problém vyriešil. Keď sa Leif ponúkol, že sa uspokojí s gaučom, Trausti si vydýchol, pretože voľba musela padnúť na jedného z nich. Ani jedna žena nepripadala do úvahy, to bolo bez debaty, a Ari ubytovanie zohnal, čím automaticky získal nárok na vlastnú izbu. Správcovia domu sa však nemali dozvedieť, že na pohovke niekto prespával, a tak Trausti predpokladal, že voľba padne naňho. Bol oveľa poriadnejší než Leif, takže až tak nehrozilo, že gauč zašpiní. Leif však navrhol riešenie skôr, než Ari stihol dať povel, že v obývačke má spať Trausti.

Trausti sa zahľadel na juh a dúfal, že z prístavu zbadá dom, no nedoviedel naň. Veľmi sa tešil, lebo príležitosť obývať dom spojený

s majákom sa mu nenaskytovala každý deň. Predtým tam až do vysokého veku býval strážca majáku na Stórhöfði. Maják aj meteorologická stanica medzitým prešli automatizáciou. Dom si potom dlhodobo prenajímalo niekoľko investorov, ktorí vykonali nákladnú rekonštrukciu. Ari jedného z nich poznal vďaka svojej práci ekonóma vo veľkej banke, a keď sa mu zveril s problémami pri zháňaní ubytovania, známy sa nad ním zľutoval. Ari tak celej skupinke vytrhol trň z päty a vyslúžil si tým veľkú chválu, okrem iného aj preto, lebo mali v čerstvo zrekonštruovanom luxusnom sídle prespávať ako úplne prví. Pobyt v dome si nedopriali dokonca ani samotní investori, chystali sa ho slávnostne otvoriť, keď po minú najhoršie snehové metelice. Zrejme nechceli riskovať, že ich víchor zrazí z mysu do mora.

Medzi ďalšie veľké výhody patrilo, že ubytovanie dostali zadarmo. Trausti si dokončoval postgraduálne štúdium reumatológie v Amerike, ktoré síce spočívalo predovšetkým v práci v nemocnici, plat bol však mizerný. Keby si vypočítal hodinovú mzdu, asi by mu vyšla rovnaká suma, akú si stredoškólači zarábajú na brigáde v rýchlom občerstvení. Na konci každého mesiaca mu preto nezostávalo veľa peňazí a za letenku na Island zaplatil značnú sumu, pretože ju musel kúpiť narýchlo. Keby si navyše musel zaplatiť aj ubytovanie v hoteli na tri noci, už by mu nezostalo takmer nič. Uvítal teda nocľah, kde bolo jedinou podmienkou, že budú so zariadením domu dobre zaobchádzať a všetko po sebe zanechajú čisté a nepoškodené. V tomto ohľade majiteľov pravdepodobne všetky obavy opustili, keď sa dozvedeli o dôvode cesty. Keď človek príde na pohreb, spravidla sa správa slušne.

Trajekt sa pomaly šinul k prístavu a Trausti sa opäť obrátil k oknu. Jeho priatelia jeden po druhom vstávali a Sigga naňho zamávala, nech sa poponáhľa. Usmial sa na ňu a zamávanie opätovoľ, pustil

sa zábradlia a vrátil sa dovnútra. Dúfal, že sa neusmial príliš široko. Vzhľadom na smutné okolnosti nechcel, aby si ostatní všimli, ako veľmi sa na víkend teší. Dúfal, že sa s ním zhodnú na tom, že život ide ďalej, a po zajtrašom pohrebe si výlet užijú. Dopredu si to však napláňovať nemohli. *Čo tak podniknúť nejaký poriadny výlet po tom, čo bude Gugga pochovaná?* Navyše sa nedalo dopredu určiť, akú budú mať náladu. To správne naladenie muselo prísť spontánne. Ak sa na Traustiho usmeje šťastie, všetci sa rozveselia sami od seba.

Trausti zišiel s ostatnými na palubu pre motorové vozidlá, kde nasadli do svojich dvoch áut. Viac by ho tešilo, keby si vystačili s jedným a cestovali všetci spoločne, batožina však zaberala príliš veľa miesta. Navyše sa aspoň nemuseli dohadovať, kto bude sedieť na zadnom sedadle uprostred. Všetci boli dosť vysokí, teda okrem Siggy, ktorá by sa zas nikdy nezmierila s tým, že by to rozhodli na základe výšky. Stiesnené prostredné sedadlo by teda pravdepodobne pripadlo Traustimu, takže by si potom celý víkend musel naťahovať stuhnuté nohy. Kdeže, takto to bolo lepšie. Trausti dostal pridelené zadné sedadlo Ariho luxusného elektromobilu a dopredu sa posadila Sigg. Ragga sa uspokojila s Leifovým kombi. Obe vozidlá parkovali vedľa seba a Trausti na Raggu kývol, keď sa ich pohľady stretli. Usmiala sa naňho a obrátila sa späť dopredu, zatiaľ čo on ju až trápne dlho pozoroval z profilu.

„Čo je to za svinstvo? To už človek nemôže mať vôbec nikde pokoj od reklám?“ rozčúľil sa Ari a ukázal na list papiera zastrčený za stieračom auta.

Trausti sa rozhlíadal, udivený takou reklamnou kampaňou. Na ostatných autách žiadne letáky nevidel. „Nie je to pokuta?“

Ariho to pobúrilo ešte viac. „Pokuta? Za čo? Že sme na trajekte nezaplatili za parkovanie? Alebo že sme na palube prekročili povolenú rýchlosť?“

„Možno zistili, že som čierny pasažier, a dali nám za to pokutu.“ Trausti však dúfal, že sa mýli. V takom prípade by asi ostatní očakávali, že poplatok uhradí sám, pretože načierne cestoval on a pokuta určite prevyšovala cenu lístka. Trausti si na letisku vyzbral z bankomatu peniaze, ktoré si podľa svojho uváženia mohol dovoliť utrátiť počas výletu bez toho, aby to prehnane zaťažilo jeho rozpočet. Pokuta by mu taký plán pravdepodobne zhatila.

„To sú teda fašisti, ja by som ich zabil.“ Ari si odopol pás, otvoril dvere a natiahol sa po leták. Text si prečítal, keď bol ešte jednou nohou vonku z auta, odhodil papier na zem a sadol si spať. „Je to len nejaká hlúposť.“

„Čo je to?“ vyzvedala Sigga hlasom, ktorý znel, akoby ešte stále bojovala s morskou chorobou.

„Nejaká hlúposť. Každopádne to nie je pokuta.“ Ari sa opäť pripútal a oboma rukami zovrel volant. „No tak, kedy sa už odtiaľto konečne dostaneme?“

„Dúfam, že čoskoro.“ Trausti videl, že na papieri je nejaký text. „Čo je tam napísané?“

„Ako som vravel, nejaká hlúposť. *Chodte domov, nezostávajúte tu.* Niečo v tom zmysle. Asi to bolo určené pre niekoho z politikov. Odkaz od našťavaného rybára, ktorý si splietol autá.“

Po palube sa rozľahlo škripanie a vŕzganie kovu, vzápätí sa otvorili široké vráta a vozidlá sa dali do pohybu. Ari spokojne vydýchol a Trausti vzdal snahu dovidieť bočným okienkom na odhodенý papier. Obrátil sa dopredu a sústredil sa na to, aby sa neusmieval ani inak nedával najavo, ako neveriteľne sa na nachádzajúce dni teší. Keby sa Ari či Sigga pozreli do spätného zrkadla, mohlo by im to pripadať divné.

Podarilo sa mu zachovať kamennú tvár. V skutočnosti by však v tejto chvíli nechcel byť nikde inde než práve na Vestmanských

ostrovoch so svojimi kamarátmi. Bola to jediná skupinka priateľov, do ktorej kedy patril, a v posledných rokoch mu nesmierne chýbali. Od prvého dňa ho prijali medzi seba a nevšímali si v jeho správaní to, kvôli čomu pripadal spolužiakom na základnej aj strednej škole nemožný. Vlastne nikdy nezistil, čo presne im na ňom prekážalo, a preto to nedokázal napraviť. Napriek tomu sa všemožne snažil ostatným zapáčiť, ibaže sotva zmenil jednu vec, hneď na ňom našli niečo iné, čo považovali za trápne, hlúpe alebo úplne mimo. Nakoniec si na večné doberanie a nadávky tak zvykol, že trvalo dosť dlho, kým sa prestal mať na pozore a pochopil, že jeho noví priatelia sú skutoční kamaráti. Nie nepriatelia v prestrojení, ktorí ukážu svoju pravú tvár hneď, keď prestane byť obozretný.

Zoznámili sa na internáte na začiatku vysokoškolských štúdií. Pristáhovali sa v rovnakom čase na to isté poschodie. Všetci pochádzali z vidieka, preto museli začať v spoločenskom živote od nuly. V podstate ich teda zviedla dohromady skôr osamelosť po príchode do mesta než zhodný postoj k životu alebo spoločné záujmy. Napriek tomu si napodiv výborne sadli. Takmer nikdy sa nijako ostrejšie nehádali a nikto z nich neliezol ostatným na nervy. Pochopiteľne, občas sa vyskytli nejaké nezhody, vždy sa však rýchlo vyriešili. Držali pri sebe takmer ako súrodenci.

Teraz sa už dlho nevideli, na palube trajektu Herjólf sa však napriek všeobecnému nepohodliu a morskej chorobe hneď zas stmelili. Keď človek bojuje s nutkaním zvracať, ťažko môže niečo predstierať, a tak povrchné reči z cesty do Torlákshöfnu čoskoro vystriedala otvorenosť. Všetci sa vrátili do svojich starých rolí v partii, hoci po dokončení štúdia sa rozišli všetci svojou cestou a našli si iné úlohy, v ktorých sa obklopili novými ľuďmi. Uplatnili sa v odboroch, ktoré vyštudovali, a v priebehu rokov, samozrejme,

vyzreli a trochu sa zmenili. Trausti sa spočiatku obával, že keď sa už raz tak rozprchlí, nepodarí sa im opäť poskladať partiu a nič nebude tak ako predtým. Ukázalo sa však, že sa bál zbytočne. Platilo to aj pre väčšinu ostatných obáv, ktoré ho trápili. Zatiaľ mal pri najmenšom dojem, že zostali úplne rovnakí, len o niekoľko rokov zostarli. Možno to súviselo s tým, že všetci boli doposiaľ bezdetní a slobodní, hoci mali na krku tridsiatku.

Odkedy sa zoznámili, najvýraznejšie sa zmenil štýl ich obliekania. Niektorí z nich teraz nosili podstatne luxusnejšie šaty než predtým. Ari vyzeral, akoby si na seba ráno zo zvyku vzal oblek, v ktorom chodieval do banky, potom si to rozmyslel, vyzliekol si sako, na košeľu si natiahol sveter a v naleštených poltopánkach vrazil k autu. Sigga zas mala na oblečení kopu najrôznejších iniciál, predstavujúcich zrejme logá módnych značiek, ako si Trausti domyslel. Dokonca aj spona na opasku pozostávala z dvoch písmen. Sigga pracovala ako advokátka vo veľkej advokátskej kancelárii a po ceste do Torlákshöfnu sa zmienila, že sa jej v práci celkom dobre darí. Nie každému, koho stretla, to však mohla povedať slovne, takže sa zrejme rozhodla nechať za seba hovoriť svoj odev. Vďaka tomu nemohol jej úspech skutočne nikto prehliadnuť. Aj Ragga trochu zmenila svoj štýl. Predtým bol dosť osobitý, teraz by sa dal označiť skôr za praktický. Prispievala k tomu aj skutočnosť, že zmizol zlatý krúžok, ktorý mala predtým na jednej strane nosa. Zostala jej po ňom len drobná jazvička, ktorú si človek vôbec ne všimol, ak ju vyslovene nehľadal.

Trausti nezmenil svoj štýl obliekania tak ako Ari, Sigga a Ragga, ale aspoň trochu. Nemocnica kládla na odev svojich zamestnancov určité nároky. Keď sa pred viac než dvoma rokmi presťahoval do Spojených štátov, stala sa preto jeho hlavným kritériom pri výbere oblečenia elegancia. Nechodil však zďaleka tak noblesne oblečený

ako Ari a vedľa svojho kamaráta bankára pôsobil skôr ako lacná napodobenina. Leif ako jediný zostal v tomto ohľade úplne rovnaký. Vyzeral ako technický asistent kapely, ktorá zatiaľ neprerazila. Mal na sebe oprané tričko s vyblednutou potlačou, džínsy a obnosenú bundu. Traustiho to určitým zvláštnym spôsobom potešilo. Prial si, aby bolo všetko tak ako predtým, čo bolo, pravdaže, vylúčené. Štýl obliekania sa môže meniť, vyvíjať a striedať na základe módných trendov, veku a povolania, ale na tom, že partia prišla o jednu členku, sa už nič zmeniť nedalo.

Príjemný pokoj a šťastie, ktoré doposiaľ Traustiho zaplavovali, sa vyparili ako rosa na slnku. Namiesto toho mu žalúdok zovrelo úzkosťou. Zavrel oči a snažil sa zahnať znepokojivé spomienky a nahradiť ich myšlienkami na šťastné chvíle z čias štúdií. Tie nešťastné však odmietali ustúpiť. Zároveň sa mu v hlave vynorila obava z novej pokuty, preto sa na sedadle opäť prikrčil – pre prípad, že by ostražitý palubný dozorca prepočítaval cestujúcich vo vozidlách. To rozhodnutie mu náladu rozhodne nezlepšilo, pretože na podlahe auta zazrel svoj rozbitý telefón. Musel mu vykĺznuť z vrečka, keď sa tak chúlil pri vjazde na trajekt. Na palube po ňom siahol naprázdno a myslel si, že ho schoval do príručnej batožiny. Teraz ľutoval, že to neurobil. Aj v šere pod bundami si všimol, že displej je rozbitý, a všetky pokusy prístroj zapnúť sa skončili nezdarom. Asi ho rozšliapol, možno dokonca dvakrát, pri výstupe aj nástupe. Akoby nestačilo, že displej je totálne rozbitý, celý mobil bol zároveň aj výrazne ohnutý.

Ari vyšiel z trajektu na prístavnú hrádzu. Trausti sa odvážil opäť sa narovnať a dôkladnejšie si prezrel zničený telefón. Keď sa mu ho stále nepodarilo zapnúť, odložil ho do vrečka a dúfal, že sa ešte spamätá. Predstava, že zostane bez mobilu, mu pripadala neznesiteľná, a nový by stál kopu peňazí. Namiesto radosti

z nadchádzajúcich dní zachvátili Traustiho obavy. Pomyslel na odkaz, ktorý našli zastrčený pod stieračom. Bol naozaj určený nejakému inému cestujúcemu, ako sa domnieval Ari? Alebo bol predsa len adresovaný im?

Ťažko. Nedávalo to predsa žiaden zmysel. *Chodte domov, ne-
zostávajúte tu.*

Nikto z nich sa neobrátil ani sa nepozrel do spätného zrkadla. Preto si nevšimli, že na prázdnu palubu vyšiel človek, zdvihol odhodnený odkaz a pozoroval, ako ich autá vyrážajú do víchrice.

2. kapitola

• DEŇ 5 – PONDELOK •

Vietor sa výnimočne utíšil. V predpovedi hlásili na popoludnie snehovú víchricu, pekne bolo spravidla len skoro ráno, keď ešte takmer nikto nebol hore, aby si užil príjemné počasie. Cestou z domova videla Ásta vonku jediného človeka – muža na lúke pri statku Breidibakki, kde mali amatérski chovatelia zázemie pre kone a ovce. Ástu nič také nezaujímalo, čo považovala za veľké šťastie, pretože kvôli tejto záľube by musela vstávať nadránom, aby nakrmila zvieratá.

Ásta vystúpila z auta a zabuchla dvere. Pes Móri sa na zadnom sedadle rozštekľal a všemožne vyvádzał, pretože sa mu ani trochu nepáčilo, že tam má zostať. Zrejme veril, že naňho Ásta zabudla omylom, a keď si ho všimne, chybu napraví. Ona však nič také nemala v úmysle. Pes sa musel zmieriť s tým, že počká v aute. Ásta nechcela, aby jej v tme ušiel. Nie teraz, keď netušila, čo môže očakávať.

Namiesto toho, aby došla až na Stórhöfði, kam mala namierené, zaparkovala pri krajnici. Cestou mala dojem, akoby na východe, za úžinou spájajúcou mys s ostrovom Heimaey, už vychádzalo

slnko. Nezdalo sa jej to však možné, a keď sa priblížila, uvidela, že svetlo nevychádza spoza obzoru. Zdroj žiary sa podľa všetkého nachádzal na Brimurde, kamenistom pobreží úžiny, medzi ostrohami Raeningjatangi a Gardsendi. Hoci sa ponáhľala, rozhodla sa breh preskúmať. V hĺbke duše vedela, že ju tam nepriťahuje zvedavosť, skôr túžba odložiť svoju úlohu. Ak si dostatočne nedá pozor na svoje impulzy, po návrate do auta sa obráti a vyberie sa späť domov namiesto toho, aby vybavila to, čo ju takmer ešte v noci vyhnalo z postele a z mesta.

Keď Ásta vystúpila z auta, ucítila pach, ktorý jasne prezrádzal, z čoho svetlo vychádza. Prižmúrila oči, aby lepšie videla, a zazrela dym stúpajúci k nočnej oblohe. Nieкто niečo pálil. Opatrne zamierila cez cestu k úbočiu zvažujúcemu sa k pobrežiu. Tenká vrstva snehu na asfalte sa premenila na tvrdú, hladkú masu a Ásta rozhodne nechcela spadnúť, zlomiť si nohu a zostať ležať v mraze na vozovke, kým nieкто nepôjde okolo. Mohla by totiž čakať dosť dlho. Keď sa dostala na druhú stranu, upokojila sa. Ticho prerušovalo príjemné vrzganie snehu pod nohami a s dymom vo vzduchu súperila para stúpajúca od Ástiných úst.

Ásta si spomenula na pôvod názvu Raeningjatangi, Ostroha pirátov, a pred posledným krokom zaváhala. Po chrpte jej prebehol mráz, ovinula si ruky okolo tela. Keď pomyslela na dávny nájazd tureckých pirátov, zachvátila ju nepochopiteľná úzkosť, ktorú sa zo seba pokúsila ihneď striasť. Útočníci sa vtedy vraj priplavili k brehu práve na tomto mieste, teraz sa však Ásta nemusela báť, že by na ňu pri mori číhali bojovníci so šablami, aby ju uniesli a predali do otroctva. Desilo ju skôr to, že celé široké okolie bolo aj v súčasnosti ľudoprázdne, rovnako ako kedysi. Preto sa tu vtedy piráti mohli vyloďiť bez toho, aby si ich ktokoľvek všimol. A z rovnakého dôvodu by sa Ásta ocitla v úzkych, keby sa pôvodca ohňa rozhodol na ňu

zaútočiť. Zastavila sa a zhlboka sa nadýchla. Zamrazilo ju však ešte viac, keď jej pľúca naplnil studený zimný vzduch presýtený dymom.

Musí si tie hlúpe nápady vyhodiť z hlavy. Určite tu len niekto páli odpadky. Ľudia predsa vymýšľajú rôzne veci, aby ušetrili peniaze, a keď človek pod rúškom noci spáli odpad, nemusí platiť za jeho odvoz. Tejto hypotéze však odporovala skutočnosť, že na dohľad nestálo žiadne vozidlo. Ťažko by sa sem niekto s hromadou starého odpadu vláčil pešo. Ásta vyšla na okraj previsu a vydýchla si, keď zbadala, že pri ohni na brehu nikto nie je.

Z miesta, kde stála, nedokázala rozoznať, čo presne horí. Plamene síce nešľahali príliš vysoko, oheň bol však pomerne prudký. Odvrátila sa od mora a rozhliadla sa vôkol, no v slabom mesačnom svetle nezazrela nikoho, kto mohol tú podivnú vatru zapáliť. Nebolo by ťažké schovať sa za niektorý z balvanov, lenže prečo? Ona predsa nie je žiaden James Bond v obleku ani účastníčka scény z filmu o tajných agentoch. Je Ásta Jónsdóttir z Vestmanských ostrovov, oblečená v trochu otrhanej teplákovej kombinéze a obnosenej bunde. Rozum nakoniec zvíťazil a Ásta sa rozhodla priblížiť k ohňu. Chcela zistiť, čo na brehu horí. Potom zájde na Stórhöfði, vybaví tam, čo potrebuje, a poponáhľa sa domov. A radšej nad tým nebude veľmi rozmýšľať, aby ju pochybnosti nepripravili o odvalu.

Na svahu pri pobreží síce nebolo nasnežené, pokrývali ho však klzké morské riasy a miestami sa v mesačnom svetle leskla námraza, preto Ásta cestou dolu našľapovala opatrne. Nakoniec bez väčších problémov zostúpila na rovinu a zamierila priamo k ohňu založenému medzi strmými piesočnými svahmi, čo najďalej od brehu. Vlny tam nemohli vatru uhasiť, pokiaľ by nenastal mimoriadne silný nárazový príliv. Také umiestnenie určite nebolo náhodné.

Hoci sa už Ásta približovala rýchlymi krokmi, stále nevidela, čo horí. Oslepovala ju žiara, preto nedokázala rozoznať palivo.

Postupne si jej oči privykli na svetlo a sčernetá horiaca hruda získala jasnejšiu podobu. Ásta nevykrikla ani necúvla, iba si oboma rukami zakryla ústa a vyvalila oči. V praskaní ohňa teraz začula aj špliechanie vĺn, ktoré doposiaľ nevnímala. V žiare plameňov ju pálila tvár, hoci ešte pred chvíľkou mala celkom premrznuté líca. Aj pach dymu sa zmenil, teraz v ňom zacítila nádych benzínu. Pri tom pohľade sa jej zrejme zbystrili zmysly.

V ohni horel človek. To, čo ležalo na drevenej hranici, nemohlo byť nič iné než mŕtve telo. Bolo zuhoľnatené do tej miery, že sa nedalo určiť, či ide o muža, alebo ženu. Zjavne to však nebola bábka či figurína. Takto sa páli mäso, nie plast. Ruky, nohy, trup a hlava obrátené smerom k Áste, čeľuste rozovreté a namiesto očí prázdne čierne jamky.

Ásta až teraz postrehla, že nevedomky začala kvíliť do dlaní. Nemusela byť žiadna odborníčka na prvú pomoc, aby zistila, že dotyčného už nič nezachráni. Na to bolo dávno neskoro. Pomaly ustupovala bez toho, aby spustila oči z horiacej hlavy, z ktorej šľahali plamene. Pripadalo jej, akoby sa čas zastavil a každý krok trval celú večnosť. Nakoniec sa prinútila obrátiť. Keď sa však otočila smerom, odkiaľ prišla, uvedomila si, že počas otáčania kútikom oka čosi zazrela. Niečo výrazne farebné, čo sa do tmavej krajiny nehodilo. Bolo to čiastočne skryté za balvanom. Ásta sa primäla znovu tam pozrieť, hoci sa toho obávala. Musela zistiť, čo je to. Iba kus plastu priviaty vetrom alebo človek, ktorý ju práve spozoroval? A ak je to človek, bude ju prenasledovať? Jednoducho sa to musela dozvedieť. Keby to vyšlo najavo vo chvíli, keď dostane ranu do zátylku, bolo by už neskoro.

Ásta sa teda obzrela, nohy pripravené vyštartovať hneď, keď za sebou niekoho uvidí. Ak na pobreží niekto bol, musel zapáliť oheň on. Nič iné nepripadalo do úvahy. Dlane si už zložila z úst, takže

keď zazrela, že za balvanom niekto sedí a upiera pohľad na horiacu vatru, mal jej výkrik voľnú cestu. Tvár tej osoby zakrývala hlboká kapucňa bundy stiahnutá do čela a cez rozvlnený vzduch nad ohňom sa nedalo určiť, či je to žena, alebo muž. Ásta sa rozhodla radšej počítať s druhou možnosťou, pretože muži bežia rýchlejšie, a bez váhania sa dala na útek. Musí sa dostať k autu a vypadnúť odtiaľ. Privolať pomoc.

Keď sa po kĺzaní a zakopávaní na hladkých vodných riasach s ťažkosťami vyškriabala späť na cestu, obzrela sa ponad plece. Nikto za ňou nebežal. Pátrala po mieste, kde postava sedela, a pozrela sa smerom, ktorý jej pripadal správny. No v šere nevidela dobre a svetlo ohňa ju oslepovalo. Zrejme preto si predtým cestou k pobrežiu tú osobu nevšimla. Človek v bunde tam pokojne mohol sedieť už od chvíle, keď prišla na miesto.

Prižmúrila oči a snažila sa zaostriť na balvan. Konečne zbadala červenú bundu a vydýchla si. Vyzeralo to, že osoba sa nepohla z miesta, akoby sa od tej hrôzy nedokázala odtrhnúť. Vzápätí však Áste napadlo, že tam možno zostala iba bunda, ktorú jej majiteľ odložil, aby mohol rýchlejšie utekať. Ďalšími úvahami sa už nezdržovala a bežala ďalej. V behu nespúšťala oči z auta, takže nedávala pozor na námrazu. Šmykla sa, spadla dopredu a pristála na všetkých štyroch na ľade pokrývajúcim asfalt. V kolenách a na odretých dlaniach pocítila ostrú bolesť, ktorú však prehlušil údiv, keď zľava začula zvuk motora blížiaceho sa po ceste. Okamžite sa obzrela tým smerom, pripravená odvaliť sa na krajinicu, keby vozidlo mierilo k nej. Neznelo to ako auto, skôr ako elektrická kolo-bežka.

Nakoniec sa ukázalo, že zdroj zvuku je bližšie, než predpokládala, ale zato je menší. Oveľa menší. Ásta mala pocit, že sa jej to asi len zdá.

Stále ešte na všetkých štyroch užasnuto pozorovala, ako sa okolo nej po ceste k mestečku šinie robotický vysávač. Ešte chvíľku ho sledovala pohľadom, kým si nespomenula, že sa musí poponáhľať. Zdvihla sa na nohy, boľavé kolená si nevšímala a zamierila k autu. Keď vyťahovala z vrecka bundy kľúč, ruky sa jej tak triasli, až jej takmer vypadol. Okrem toho si uvedomila, že neovládateľne vzlyká. Nijako ju neupokojil ani Móri, ktorý na zadnom sedadle zúrivo štekal a vrhal sa na okno. Napriek tomu sa jej podarilo nastúpiť a okamžite sa v aute zamkla. Ihneď naštartovala, ani sa neobťažovala zotrieť si z tváre slzy a pot po úteku. Móri sa utíšil, pretiahol sa pomedzi predné sedadlá a snažil sa jej vyskočiť do lona. Ásta ho odstrčila na sedadlo spolujazdca, pretože s tridsiatimi kilami divokej radosti v náručí sa šoférovať nedá.

Auto bolo zaparkované v opačnom smere, než kam potrebovala ísť, takže Ásta ho musela na úzkej ceste obrátiť. Bola však taká rozrušená, že sa jej to nepodarilo. Pridala plyn príliš prudko, auto sa rozbehlo prirýchlo a dostalo šmyk. Ásta preto dupla na brzdu a vozidlom začalo šklbať, akoby sa ocitlo v šejkri na kokteily. Nakoniec to musela vzdať, aby neskĺzla z cesty. Hoci ju to pomyslenie desilo, nezostávalo jej nič iné, iba ísť vpred a obrátiť sa na rozšírenej ceste pri pobreží. Auto bolo stále otočené viac-menej čelom dopredu a cesta zaberie len chvíľku. Ásta sa niekoľkokrát pomaly nadýchla a vydýchla, čo ju trochu upokojilo. Pevne zovrela volant a pridala plyn. Keby sa ten človek z pobrežia vyrútil proti nej a ohrozoval ju, mohla by ho jednoducho prejsť.

Sklonila sa k volantu a nos takmer pritisla na čelné sklo. Na námraze sa neodvažovala pridať plyn, pretože vedela, že vo svojom súčasnom rozpolžení nie je schopná rýchlo reagovať. Spomenula si, že v aute má zapojený telefón, a zapla palubný počítač, aby mohla cez handsfree zavolať políciu. Napriek nedostatku

zamestnancov tam mali službu vo dne i v noci a cesta na miesto by im nemala trvať dlhšie než desať minút. Vyslovila preto pokyn, aby telefón zavolať na číslo stodvanásť.

V takej vypätej situácii sa však nezvládla sústrediť na dve činnosti zároveň, v zmatku sa oprela o volant a zavadila o klaksón. Od ľaku z prenikavého zvuku mimovoľne šliapla na plyn, takže auto dostalo šmyk a obrátilo sa dookola ako pri pretekoch rely. Vzápätí vyrazila opäť vpred a nepomyslela na námrazu.

To bola veľká chyba.